

Een smokkelaffaire

Eerste druk © Marcel Piek

ISBN:

Uitgeverij mijnbestseller.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de schrijver.

Een smokkelaffaire

Marcel Piek

***Als je ergens voor
gaat, heb je kans om
te verliezen***

***Als je niet gaat, heb
je al verloren***

Barack Obama

Voorwoord

Sommige boeken vloeien als vanzelf uit je pen. Of uit de IPad kan ik beter zeggen. Dat was bij deze 'smokkelaffaire' het geval. Na een voorzichtig begin schreef het boek zichzelf.

Dat was voor mij een klein wonder. Na mijn vorige boek was de motivatie om opnieuw te beginnen op. Corona en gedwongen thuiszitten zetten mijn creativiteit en inspiratie op een laag pitje.

In de winter van 2021/2022 stortte ik mij op het uitzoeken van mijn stamboom, wilde daar een boek over schrijven en... begon toch weer aan een thriller.

Wees niet bang. Dat boek over mijn stamboom komt er ook. Hiervoor is al veel werk verzet en teveel materiaal verzameld wat ik met de liefhebber wil delen. Alleen nu nog even niet.

In coronatijd heb ik behoefte aan iets fictiefs. De fantasie de vrije loop laten en zien waar het schip strandt.

Ik heb nog nooit zo snel een boek voltooid. In drie maanden stond het ruwe verhaal op papier.

Ik bied u aan de fictieve wereld van Rob en Xanthe!

Fictief maar ook griezelig bekend. Het is het privilege van de schrijver om gebruik te maken van eigen ervaringen, herinneringen en die te vermengen met eigen bedenksels. Mijn eigen ervaringen liggen niet op het criminele vlak, voordat u een verkeerde indruk krijgt.

De schrijver heeft het voor u liggende boek met heel veel plezier geschreven. Laat ik u niet langer ophouden.

Veel leesplezier!

Assen, 16 mei 2022

Proloog

De kermis, fancy fair en het circus vallen bij nader inzien tegen. Ze hebben zich laten verleiden door schreeuwende posters met beloftes, die niets voorstellen. Denise vindt het niet erg. De winkels van Luik zijn voor haar de echte reden om naar de Belgische stad te komen.

Hij houdt het al snel voor gezien. Een hoop oude troep. Een terrasje, dan is het wat hem betreft klaar.

Hij wil weg van het kermisterrein als Denise hem tegenhoudt.

‘Dat vind ik wel leuk. Daar gaan we heen.’

Ze heeft een attractie ontdekt genaamd *Madame Astronie*.

Zoals gewoonlijk beslist zij voor hun tweeën. Hij heeft niet veel zin in een bedriegster met een glazen bol en wil weigeren. Ze is al binnen.

‘Als ze alleen Frans spreekt, gaan we weer hoor,’ hoort hij haar verzoenend zeggen.

Binnen ruikt het vreemd. Wierook, luchtververser en ?

Ze volgen een zigzag route door gordijnen die tot op de grond hangen. De stiksels zijn goudkleurig en bijna vergaan. Een zielige poging om een mysterieus sfeertje op te roepen. Wat heeft hij hier een hekel aan! Straks hoort hij dat hij éénnegentig jaar oud wordt en zeven kinderen zal krijgen.

Denise vindt het prachtig. Ze heeft een blos op haar wangen. Een beetje bang voor wat ze te horen krijgt?

De waarzegster is niet helemaal wat hij zich heeft voorgesteld. Ze is een jaar of veertig, niet lelijk en keurig gekleed. Ze voelt hoe hij kijkt.

‘Je mist de cape en de wrat op de neus?’

Hij voelt zich doorzien en ontkent het tegen beter weten in. Ze laat hem tegensputteren. Haar lachje irriteert hem.

Ze lacht naar Denise en zegt: ‘Ja, ik spreek Nederlands.’

In het midden staat een houten tafel met drie stoelen. Er is geen glazen bol alleen een pak kaarten. Hij pakt Denise bij de hand.

‘Laten we gaan zitten.’

‘Dan kun je des te sneller weer weg?’

Hij reageert niet en gaat nukkig op de achterste stoel zitten.

‘Doe niet zo dom. Jij bederft altijd alles.’

Denise gaat verwachtingsvol naast hem zitten.

‘Ik ben Charlene. Het consult kost vijftientig euro.’

De blik van Denise maakt dat hij zijn mond weer dichtdoet.

‘Ik zal jullie de kaarten en de procedure niet uitleggen. Jullie willen alleen de uitkomst horen.’

Ze glimlacht voordat Denise kan protesteren.

De volgende minuten ziet hij kaarten neergelegd worden, verdwijnen en in een stapel opgeborgen worden. Ze trekken zelf kaarten. Eerst hij en dan Denise. Charlene glimlacht niet meer en is geconcentreerd. Hun kaarten gaan terug en ze trekt zelf nog een enkele kaart.

Ze sist tussen haar tanden en schudt haar hoofd.

Een leuke show. Hij heeft het geamuseerd aangezien.

‘Zeven kinderen?’

‘Wil je graag kinderen? Ja, ik zie wel kinderen. Alleen...’

‘Ja?’

Denise brandt van nieuwsgierigheid.

‘Nee, daar laat ik het bij. Ik zie wel kinderen.’

Charlene kijkt indringend naar Denise.

‘Je zult geen gemakkelijk leven hebben. Eerst wel. Later komen er schaduwen.’

‘Wat voor schaduwen?’

De waarzegster lacht alleen maar.

Zie je deze kaart? Dit is Osho-Zen. Die is dominant. Ik heb de kaarten zelf gelegd, jullie laten trekken en nog eens getrokken om zeker te zijn. Osho-Zen blijft de centrale kaart. Erg overheersend.’

‘Dat betekent?’

Hij wil het niet vragen. Toch is hij nieuwsgierig en geïrriteerd tegelijk. Haar ogen zijn onderzoekend op hem gericht. Hij voelt zich er niet gemakkelijk bij. Dat glimlachje is er ook weer.

‘Waarom ben je zo meegaand? Nee, dat is niet het goede woord. Slap.’

Hij wil boos worden en slikt het in.

‘Zie je wat ik bedoel?’

Denise trekt aan zijn hand.

‘Kom, we gaan.’

‘Wacht nog even. Ik heb jullie nog niets verteld over Osho-Zen. Het is de kaart die voor reizen staat. Jullie zullen beiden op reis gaan.’

‘Waar zullen we eens heengaan Denies?’

‘Het gaat niet om een vakantie en jullie gaan niet noodzakelijkerwijs samen op reis.’

Nu heeft Denise er ook genoeg van. Ze legt tien euro op de tafel en staat op. Charlene krijgt een misprijzende blik terwijl ze haar jas dichtknoopt.

‘Kom Rob!’

Hij wil achter haar aan als Charlene hem tegenhoudt. De indringende groene ogen zorgen ervoor dat hij blijft staan.

‘Cijfer jezelf niet weg Rob. Je krijgt kansen. Als het zover is, benut ze. Dat hangt alleen van jou af.’

De woorden echoën lang na in zijn hoofd.

Vergif

In gedachten verzonken fietst hij terug naar huis. Het gaat op de automatische piloot. De omgeving en de route zijn immers bekend. Pas bij het opstootje voor de flat kijkt hij op. Thea van nummer 12 is boos. Haar stem klinkt boven alles uit.

‘Als ik die rotzak te pakken krijg!’

Niemand uit het groepje reageert. Uit de houding van de omstanders spreekt instemming met haar woede.

‘Hé Rob, waar kom jij vandaan?’

Haar ogen schieten vuur als ze hem opneemt. Haar vraag klinkt ronduit vijandig. Hij is ineens van toeschouwer het middelpunt geworden. Het groepje dringt op in zijn richting. Boze ogen priemen in de zijne.

‘Gewoon. Een rondje Balloërveld, zoals wel vaker. Wat is er aan de hand?’

Dan pas ziet hij de kat in de armen van Thea. Dood.

‘Is Poekie aangereden?’

Ze antwoordt niet en komt met de dode kat voor hem staan. Haar ogen branden. Een ooglid trilt. Hij wordt er ongemakkelijk van.

‘Je was kwaad op Poekie. Je zei zelfs dat je hem de nek om zou draaien.’

Denkt ze nou echt dat hij die kat gedood heeft? Dat idiote mens. De rest staat ineens twee stappen dichterbij om zijn reactie te zien.

Het moet niet gekker worden. Geïrriteerd komt zijn antwoord.

‘Doe niet zo gek. Ja, ik was boos. Dennis’ oor moest gehecht worden en hij had een aantal diepe sneden.’

‘En dat kwam door Poekie?’

‘Ja, ik zag het gebeuren.’

‘Waar is Dennis nu?’

‘Thuis.’

‘Dat komt goed uit.’

‘Hoezo? De dierenarts zei dat ik hem beter een paar dagen binnen kon houden.

Hij wendt zich tot de anderen.

‘Wie Poekie heeft gedood? Ik was het in elk geval niet. Dat kan ik jullie verzekeren.’

De gezichten zijn niet overtuigd. Toch is er twijfel gekomen. Van der Wal draait zich weg en gaat zijn neus snuiten. Het klinkt als een schorre trompet. Er wordt gegrinnikt. De sfeer is omgeslagen. Thea wil het nog niet opgeven.

‘Vergiftigd! Er liggen vergiftigde kattenbrokken rond de flat!’

Ze doet nog eens een stap naar voren en lijkt de dode kat op het stuur van zijn fiets te gaan leggen.

‘Mens! Morgen loopt Dennis hier ook weer rond te springen. Dan zou ik ook mijn eigen kat vergiftigen. Denk je dat nou echt?’

Het groepje heeft haar aandacht verloren en valt uiteen. In tweetallen bespreken ze wat er is gebeurd. Alleen Thea en hij blijven over. Hij verzekert haar nog maar eens dat hij er niets mee te maken heeft. Ze is niet overtuigd. Haar ogen kijken langs hem heen.

‘Zouden zij er iets mee te maken hebben?’ vraagt ze ineens.

Hij draait zich om. Een zwarte BMW X5 rijdt wild weg.

‘Die auto heeft de hele middag op het pleintje gestaan.’

Zouden zij er iets mee te maken hebben?’ zegt ze nog eens.

‘Ze hebben ook foto’s gemaakt.’

‘Van wat?’

Hij krijgt geen antwoord.

Zijn ogen volgen zijn droomauto. Als hij de staatsloterij wint, dan...

De achterkant van de BMW verdwijnt achter de containers van de woningstichting. Waarom twee vreemden in een dure auto alle katten in een volksbuurt om zeep willen brengen, kan hij niet verzinnen. Hij zegt het niet, allang blij dat Thea’s venijn in een andere richting gaat.

De hele middag is wel vreemd.

‘Ze hadden hier in elk geval niets te zoeken,’ stemt hij in.

‘Dure auto’s horen hier niet.’

Thea knikt aarzelend. De status van iemand in deze buurt wordt voor een deel afgemeten aan de grootte van de auto. Met een Mercedes meent ze recht op wat aanzien te hebben. De leeftijd doet er niet zo toe, vindt ze. Alleen is het echt geen match voor een BMW van een ton. De twee jaar oude Skoda Superb van Van der Wal is sinds een paar maand het kostbaarste wat het plein te bieden heeft. Alleen heeft een Skoda geen status. Haar samengeknepen ogen speuren nog steeds de straat af. De rode vingers knijpen in de kat. De BMW is allang weg en nergens meer te zien.

‘Het spijt me echt van Poekie.’

Zijn ogen zijn op de kat gericht. Hij meent het. Hij had een bloedhekel aan het krenge, maar dood hoeft ook weer niet. Thea reageert niet. Hij voelt haar ogen in zijn rug als hij de fiets naar binnen duwt.

Buurvrouw

‘Heb je een beetje suiker voor mij?’

‘Euhhh, ja.’

Hij staat onhandig in de deuropening.

‘Ik ben Alana, je buurvrouw. Sorry dat ik me nog niet heb voorgesteld. Ik ben er nog niet aan toegekomen.’

‘Dat geeft toch niet. Het is geen verplichting. Kom erin.’

Hij loopt naar de keuken en hoort een paar aarzelende voetstappen in het halletje. Nee, het is geen verplichting. Toch is het niet netjes. Ze woont er al sinds november en het is nu april. Een paar keer zijn ze elkaar tegengekomen in het trappenhuis. Hij had de indruk dat ze niet wist hoe snel ze weg moest komen. Dat is vreemd en ook niet vreemd voor de flat. Ook de Reitsma’s willen geen contact met de burens. Toch groeten ze elkaar. Dat doet elke bewoner. Een kwestie van beleefdheid. Hij hoort haar achter zich.

‘Hoeveel moet je?’

‘Een half kopje is genoeg.’

Ze staat de foto in de hall te bekijken. Het is wel grappig om nu eens een buurvrouw te hebben in het flatje naast de zijne. Het kan alleen maar beter worden. Mopperkont Van der Weide was niet altijd het prettigste gezelschap. Hij schenkt suiker in een Ikea bekertje, als zij Dennis ontdekt. Ze hurkt naast de mand en aait hem voorzichtig.

‘Ik heb altijd een kat gehad. Het geeft een hoop gezelligheid.’

‘Heb je nu ook een kat?’

Hij stelt de vraag terwijl hij het antwoord al weet.

‘Nee.’

Het lijkt of ze er iets aan toe wil voegen, maar het blijft stil. Haar hand gaat over de kop van Dennis, die het zich graag laat welgevallen. Hij kijkt neer op haar klittende onaantrekkelijke haren. Die gaat hij als tegenprestatie niet aaien. Eerst maar eens goed

wassen. Nee, een type als Alana is niet zijn keuze. Denise was hoogblond. Dat is niet de hoofdreden. Hij houdt van verzorgd. Niet overdreven. Gewoon netjes. De grote zwarte bril flatteert ook al niet. De te grote fleecetrui en slobberbroek zijn ook niet zijn smaak. Als ze haar onderzoekende ogen op hem richt zegt hij: 'Sinds hij door de kat van de overburen te grazen is genomen, wil hij niet meer naar buiten. Het komt vanzelf wel weer.'

'Kun je niet afspreken dat ze haar kat soms binnenhoudt?'

'Dat hoeft niet meer. Poekie is dood.'

Dezelfde ogen zijn nu vol vraagtekens.

'Vergiftigd. Dat Poekie dood is, heb ik Dennis nog niet aan het verstand kunnen peuteren.'

'Zielig.'

'Wat? Dennis, Poekie of ik?'

Was dat een zweem van een glimlach?

'Allemaal. Blijft hij nou de rest van zijn leven binnen?'

'Zeg het maar.'

'Ik zag je met de racefiets. Ik heb er ook één. Die staat te roesten in mijn kelder. Train je vaak?'

'Twee keer in de week. Soms meer, soms minder. Het ligt aan het weer en mijn motivatie. Trainen is trouwens teveel gezegd. Ik ben een luie recreatiefietser. Je fietst me er zo uit. Als je een keer mee wilt?'

Het ontvalt hem min of meer. Hij heeft al spijt. Hij fietst het liefst alleen. Wat moet hij met haar? Ze komt overeind en neemt het kopje suiker van hem over.

'Dank je. Wat ben ik je schuldig?'

'Helemaal niets. Een groet op de trap misschien?'

Het floept er zomaar weer uit. Wat heeft hij vandaag? Misschien omdat hij niets te verliezen heeft met een nieuwe oninteressante buurvrouw? Misschien begint hij verstokte vrijgezel trekjes te krijgen?

Ze reageert niet. Hij loopt achter haar aan.

‘Mag ik een sleutel bij jou neerleggen? Voor het geval dat?’
Hij praat tegen een rug. De deur valt hard dicht. De wind of met
opzet. Hij weet niet of hij erop vooruitgaat met zijn nieuwe ‘girl
next door’.

Misère

Als hij had geweten wat er die week op hem af zou komen, had hij de kalender meteen een weekje verder gezet.

Het begint met een ontmoeting in de Action met Vera Blinker. Vera was de beste vriendin van Denise. Dat zal ze nog wel zijn. Hij weet het niet. Er is geen contact meer met de overkant sinds de Breuk. De Breuk! met een hoofdletter en uitroepteken. Het leven ervoor en erna.

Hij heeft Vera Blinker niet meer gesproken sinds de Breuk. Net als de meesten van hun gemeenschappelijke kennissenkring. Zo werkt dat. De vrienden worden verdeeld over de beide partijen. Een middenweg is er niet. Je hoort bij het ene kamp of de andere. Hij kwam erachter dat zijn kamp vrij leeg bleef. Vera is een stroom woorden zonder inhoud. Hij stond haar maar al te graag af aan het Denise kamp.

Zij staat naast hem terwijl zijn ogen over de prijsstickers gaan. Een waterval spoelt over hem heen. Hij kan en hoeft niets te zeggen. Zijn handen zoeken de goede kit om de lekkage in de badkamer te repareren. Haar stem is de Moldau van Smetana. Soms kabbelend, meestal met stroomversnellingen, wervelingen en onverwachte zijpsprongen. Hij hoort af en toe een woord. Bij de naam van zijn ex spitst hij de oren. Denise gaat emigreren met Ronald. Wie is Ronald?

Het huwelijk zal in Australië zijn. Dat vindt Denise leuker dan Nederland. Zij gaat ook naar de bruiloft. Nee, de kaarten zijn nog niet verstuurd. Het is natuurlijk ook nog veel te vroeg. Zij heeft het als beste vriendin uit de eerste hand. Hij zal wel niet gaan?

Nee, ook al kreeg hij een miljoen. Als hij op zijn hurken gaat zitten gaat ze misschien weg. Ijdele hoop.

Het feest is nog wel dit jaar. Waarschijnlijk November. Dan is het daar zomer. Vera vermoedt dat ze zwanger is.

Als hij de Moldau aan informatie zou kunnen stoppen... graag. Hij wil geen tube kit meer, alleen maar vluchten. Hij komt overeind, wenst haar het beste en is de winkel uit voor ze kan reageren. De kit komt later wel een keer. Op de hoek schopt hij een reclamebord in tweeën. Thuis gooit hij alle foto's waar ook maar iets van Denise op staat bij het oudpapier.

Woensdag is Dennis weg. Een week lang kwam hij bijna niet uit zijn mand. En nu is hij weg. Tegelijk heeft hij het gevoel dat er iemand in zijn flat is geweest. Er slingert altijd veel rond en veel heeft geen vaste plek. Toch voelt het anders. Hij mist niets behalve Dennis. Hij loopt 's avonds nog laat rond de flat en roept zijn naam. Zelfs Thea helpt een tijdje zoeken of is het leedvermaak?

Donderdag staat de deur van zijn fietskelder annex berging open. Ook hier lijkt niets weg. De inbrekers zijn slordig te werk gegaan. De dozen zijn op de kop gezet en de inhoud ligt verspreid over de grond. Ook de dozen met foto's. Het is ergerlijk. Laten ze met hun poten van zijn spullen afblijven. Is hij het enige slachtoffer?

Hij belt aan bij de buurvrouw. Er komt niemand naar de deur. In de kamer beweegt af en toe iets. Hij weet bijna zeker dat ze thuis is. Heeft ze geen zin om hem te spreken? Hij tikt op het glas en belt nog eens. Na een aantal vruchteloze pogingen geeft hij het op. Leuk zo'n buur. Daar heb je wat aan.

's Avonds ziet hij haar staan bij de ondergrondse afvalcontainer. Als hij de trap afkomt, is ze verdwenen. Het vermoeden dat ze hem niet wil zien, wordt bevestigd.

Zaterdag komt hij er achter dat de stekker van de vrieskast eruit ligt. Een grote plas water zet het keukentje blank. Alarmpiepjes zijn uitgebleven. Zonder stroom zal het systeem wel niet werken. De inhoud kan hij weggooien. Hoe het heeft kunnen gebeuren is een raadsel. Stekkers vallen niet zomaar uit stopcontacten. Als hij de stekker terugstopt, begint de vrieskast als vanouds te brommen. Er is niets mis mee.

Als hij die avond met een pizza voor de tv zit, heeft hij de pest in. Wat een kutweek. Gezeur van lellebel Vera, Dennis weg, rommel in de flat en een sikkeneurige buurvrouw. Wat komt er nog meer? Het verlies van Dennis is het ergste. Hij mist het beest vreselijk. Nu is het echt 'Alleen op de wereld'. Wat is hij dit leven zat! Misschien is het tijd om er uit te breken en schijt aan alles te hebben. Ontslag nemen. Die paar duizend euro spaargeld van de bank halen en een vliegticket kopen. Liefst twee. Ook voor zijn lieve vriendin, die er nu even niet is. Maakt niet uit waarnaartoe. De wereld is oneerlijk. Waarom heeft hij geen vriendin? Eentje die ziet dat hij de moeite waard is. Een fijne, grappige vent die altijd voor haar klaarstaat. Alleen, hoe moet die nieuwe vriendin dat ontdekken? Hij komt nooit ergens, ontmoet nooit iemand. Na Denise is zijn zelfvertrouwen nul. Dat moet eerst worden opgepoetst. Anders wordt het nooit wat.

Hij komt met tegenzin overeind en doet een plas. In de spiegel ziet hij er nog niet eens zo slecht uit. Hij grijnst tegen zichzelf. Dat half uurtje met de dumbbells elke dag, is toch nog ergens goed voor. Hij doet het shirt uit en spant de spieren aan. Kijk toch eens! Met dat buikje valt het ook nog wel mee. Wat die Vera-trut ook zei. Ze moet naar zichzelf kijken. Opgeblazen Michelin taart. Met een hoofd vol wrok valt hij in slaap.

Hij droomt over de zeven plagen. Vera Blinker is de ergste. Ze staat in zijn woonkamer en is zijn godin des oordeels. Zijn buurvrouw staat ernaast als haar hulpje. Ze reikt de zwepen aan waarmee furie Vera hem afranselt. Vera snuift en briest als een paard. Haar hulpje is niet onder de indruk en lijkt in gedachten verzonken.

'Waar is Dennis?' schreeuwt de furie.

'Dennis is van Denise!'

Hij lacht spottend.

'Niet meer, net als ik. We zijn ontkomen!'

Dennis, Denise. Het is een aardig woordgrapje. Toen hij moest vertrekken, heeft hij de kat meegenomen. Om te pesten. Hij wist

hoe ze op hem was gesteld. Later is hij blij met het gezelschap. Hele gesprekken voeren ze. Dennis geeft hem in alles gelijk. Dat heeft hij nodig.

‘Dennis is van Denise!’ schreeuwt ze nog maar eens.

‘Ik heb Dennis meer nodig!’

Het antwoord levert hem een paar extra kletsen op.

Ze staan ineens voor de flat. Vera in een bikini, één en al vetrol. Hij staat in z’n blootje. Buurvrouw Thea slaat de hand voor de mond en grinnikt. Hij weet niet hoe snel hij naar binnen moet rennen. Op de weg naar boven komt hij Alana tegen. Ze kijkt hem niet aan. In haar blik is schaamte en iets anders.

Hij stoot zijn hoofd gemeen als hij zich omdraait. Minutenlang staart hij in het donker. Wat een droom! Gelukkig werd hij wakker. Wie weet, wat er nog meer achteraan was gekomen. Met een zucht slaat hij het dekbed terug. Eerst maar naar de badkamer. Vera in bikini! Een echte horrorfilm. Hij ziet de vetrolletjes nog voor zich! In de badkamer laat hij koud water over zijn handen en polsen stromen. Met een washandje veegt hij over zijn gezicht. Hij is klaar wakker. Dat is altijd nog een stuk beter dan die nachtmerrie.

Werk

Albert is een fidele vent. Sinds de eerste dag mogen ze elkaar. Zelfde karakter. Geen poeha. Geen strebers. Doe-maar-gewoon types. Ze doen hun werk meestal tot tevredenheid. Niets meer en niets minder. De baas kan op hen rekenen. Hun soort mensen is nodig geloven ze zelf.

Vandaag hebben ze Daniël Oostra op bezoek. Daniël is van een andere categorie. Een hoogvlieger. Hij kwam later, maar is al een stuk verder. De categorie Daniël doet geen routinewerk. Ze hebben ideeën en doen projecten. Het laatste project van hem heeft alleen geld gekost en niets opgeleverd. Alleen neemt niemand het hem kwalijk. Hij gaat het maken, zeggen mensen die het weten kunnen waaronder De Vries. Goede ideeën. Alleen moet hij het nog wel gaan bewijzen.

Albert en hij steken niet boven het maaiveld uit. Ze gaan over de logistieke planning van het transportbedrijf. Bij drukte helpen ze met de andere administratie. Planning doen ze met een menselijke touch volgens Albert. Ze luisteren en houden zo veel mogelijk rekening met wensen en privé omstandigheden. Dat maakt dat ze gewaardeerd worden. Dat is ook wat waard.

Daniël lobbyt voor zijn laatste project. In de week leggen noemde Albert het laatst. Zijn laatste idee komt erop neer dat de menselijke touch verdwijnt. De toekomst is strakke planning aan de hand van computermodellen.

Daniël zit op het puntje van Alberts bureau en praat met vuur over zijn laatste baby. Het zomerse colbertjasje hangt nonchalant open. De grijze broek heeft een onberispelijke vouw. Albert legt hem uit dat een computersysteem alleen ter ondersteuning kan dienen en nooit leidend zal zijn. Zijn toon is die van een middelbare schoolleraar tegen een onwillige student. Daniël is het er vanzelfsprekend niet mee eens. De discussie loopt hoog op.

‘Als je de directie kunt overtuigen, horen we het wel,’ beëindigt Albert het gekibbel.

Albert en hij achten die kans klein. De Vries Transport heeft geen behoefte aan schema’s vanuit kille computerberekeningen.

‘Met jullie steun...’

Albert kapt hem af.

‘Die krijg je niet. We staan er niet achter. Ons eigen graf graven zeker. Laat ik er niet achter komen dat je hierover liegt.’

De vorige keer, dat hij hun steun vroeg was een half jaar geleden. Het debacle straalt niet op hem maar nog steeds op hun tweeën af. Dat gevoel hebben ze heel sterk.

Albert knipoogt in zijn richting als Daniël afdruipt richting de openstaande garagedeur. Buiten staat iemand waartegen hij een kwaad afwerend gebaar maakt.

Hun middagpauze is halverwege. Als altijd lopen ze naar buiten voor een frisse neus. Daniël staat tegen een chauffeur aan te praten. Ook hier heeft hij weinig succes. Zijn gebaren worden steeds heftiger. De chauffeur wappert even geruststellend met een hand in hun richting. Ook dat zieltje zal hij niet winnen.

Achter het hek rijdt een auto met veel kabaal weg. Een Mercedes. Het zou zo maar de auto van zijn flatburen kunnen zijn. Hij heeft het niet goed kunnen zien.

De werkdag verloopt verder als ieder andere. Om vijf uur staat hij met de fiets buiten. Zijn gewone. Hij vloekt als hij de lege achterband ontdekt. De bandenpomp van het bedrijf jaagt de band in een oogwenk vol. Het probleem lijkt verholpen. Hij is er niet gerust op. Dat blijkt terecht. Hij moet het laatste stukje lopen. Als hij na het eten de band plakt, staat zijn norse buurvrouw ineens op zijn vingers te kijken. Hij werkt rustig door zonder iets te zeggen. Een band plakken is voor hem routine. Hij kan het zonder zijn aandacht erbij te hebben. Zijn ogen gaan af en toe opzij. Zijn bezoeker heeft dezelfde kleren aan als laatst. Hij zal er geen fan

van worden. Denise droeg wel eens wat al te... Nee, laat hij niet in die richting gaan.

‘Vind je het vervelend band plakken?’

Goh, ze is op de sociale tour.

‘Nee, ik heb er geen hekel aan. Toch doe ik het ook niet voor mijn plezier.’

Hij voelt met zijn handen in de band. Zijn vingers vinden een stukje glas.

‘Het belangrijkste is de stappen stuk voor stuk te doen. Zonder te haasten. Als ik alleen de band plak, kan ik morgen weer opnieuw beginnen.’

Hij toont haar het scherpe stuk glas.

‘De boosdoener.’

Ze knikt.

‘Ik moet mijn fiets ook eens nakijken.’

‘Als je hulp nodig hebt.’

Het komt er automatisch uit. Hij is een pleaser en helpt ieder die het nodig heeft.

‘Dank.’

‘Is jouw kelder ook overhoop gehaald?’

Haar houding krijgt iets afwijzends.

‘Mijn kelder is een rotzooi.’

Dat is niet echt een antwoord. Hij besluit de vraag niet te herhalen. Ook over het negeren laatst zegt hij niets. Dat leidt alleen maar tot ruzie. Hij pompt lucht in de binnenband en trekt deze door een bak met water.

‘Dicht,’ zegt een stem bij zijn schouder.

Hij knikt. Zijn vingers halen het ventiel los en duwen deze door het gat in de velg.

‘Als je een sleutel bij me wilt leggen, moet je straks maar even aanbellen.’

Het klinkt niet erg vriendelijk.

‘Dank. Ik breng hem als ik klaar ben.’

Hij pompt een beetje wind terug in de band en begint deze voorzichtig terug te duwen in de buitenband.

‘Zeg, als je ook een reservesleutel bij mij wilt stallen? Als je het vertrouwt.’

Hij lacht even.

‘Het kan handig wezen.’

Hij praat tegen zichzelf. Als hij naast zich kijkt, staat Melchior de hond van de familie Struik hem meewarig aan te kijken. Tenminste, zo voelt het.

Hij trekt de buitenband terug op de velg en pompt de binnenband verder op en zucht. On speaking terms noemen de Engelsen dit. Beslist ook niet meer. Hij moet het er voorlopig mee doen.

Vijftig Lek

Het hang- en sluitwerk is niet geweldig. Hij moet de deur goed aandrukken om de sleutel om te kunnen draaien. Het flatgebouw is van 1960 en een aantal keren halfslachtig gerenoveerd. De trapportalen hebben elk zes woningen verspreid over begane grond en twee verdiepingen erboven. Een lift is teveel luxe. Begane grond is ruim een meter boven het maaiveld vanwege de kelders die eronder liggen. De mensen die hier wonen verdienen geen grote salarissen. De huren zijn laag al schrikt hij van de energiekosten. Hij weet geen energielabel. Het zit dichterbij Z dan A. De gordijnen bewegen bij sterke wind. Hij woont er niet met tegenzin. De bewoners groeten elkaar meestal. Erg close zijn ze niet. Hij gaat nergens op visite. Bij Van der Weide zou hij zelfs met uitnodiging niet zijn gegaan. Dan komen zijn gedachten automatisch uit bij Alana. De verhouding met zijn nieuwe buurvrouw is gecompliceerd. Het zijn de woorden van Albert en het klopt wel. Hij kan haar niet peilen. Toch heeft hij haar nog niet afgeschreven. Integendeel. Als ze elkaar nu tegenkomen groeten ze elkaar vriendelijk. Dat is een hele stap vooruit. Zijn reservesleutel ligt nu bij haar. Het is niet wederzijds. Op het sleutelaanbod van zijn kant is ze niet teruggekomen. Om over de fietstocht maar helemaal te zwijgen. Het aanbod om een sleutel bij hem neer te leggen heeft hij voor de zekerheid nog een keer herhaald. Het resultaat was hetzelfde, een onpeilbaar glimlachje. Gelukkig is de rust teruggekeerd. Hij slaapt beter. Geen verrassingen, geen inbrekers en tot zijn verdriet nog steeds geen Dennis.

Aan de zijkant van het gebouw zijn garageboxen onder het gebouw. Thea en Dirk hebben er eentje. Als hij naar buiten loopt, staat hun Mercedes stationwagon op vier stutten en is Dirk druk met de wielen in de weer. Als hij op de man toeloopt, draait die zich

haastig om en gooit de garagedeur dicht. Met een sigaret tussen de vingers komt hij weer tevoorschijn.

‘Even roken. De vrouw mag het niet zien.’

Hij probeert een begripvolle blik.

‘Ben je vrij?’

‘Uh, ja. Jij ook, zie ik.’

‘ADV-dag. Elke maand moet ik eentje opnemen. Ik mag ze niet opsparen.’

‘En jij?’

‘Ik ben ZZP-er. Eigen baas. Ik kan mijn eigen tijd indelen. Vandaag is een klusdag. De auto moet onderhouden worden. Wat jezelf kunt doen, scheelt weer.’

Hij wil vragen of Dirk laatst bij zijn bedrijf was. Iets in de houding van de man maakt, dat hij zijn woorden inslikt. Een gesprek over roest aan de binnenkant van de velgen volgt, waar ze beiden niet met het hoofd bij zijn. Hij komt zichtbaar ongelegen en neemt afscheid. Niet beledigd want dit hoort ook bij de bewoners. De meesten zijn erg op zichzelf. Boven Thea en Dirk woont een man die als een schim door het leven gaat. De laatste keer dat ze elkaar tegenkwamen, leek hij zich te gaan verontschuldigen dat hij leeft. Hij is nooit jarig. Er zijn nooit feestjes. Zo heeft ieder zijn eigenaardigheden. Ze zullen hem ook wel vreemd vinden. Nee, vreemd niet. Niet passend. Ze vinden hem geen bewoner voor deze flat ving hij een keer op. Te netjes, te hoog in de boom. Dat eerste misschien wel, dat laatste in elk geval niet. Hij is niets meer of beter dan de andere bewoners. De huidige Rob Welling heeft zijn verwachtingen bijgesteld.

Hij schrikt als iemand hem op de schouder tikt. Joustra van nummer 10.

‘Hebben ze bij jou ook ingebroken?’

Er zijn meer kelders opengebroken volgens zijn buurman. Joustra’s kelder is ook doorzocht. Een hoop rotzooi. Joustra mist niets.

Tenminste tot nu toe niet. Hij vertelt op zijn beurt dat hij ook visite

heeft gehad. Zelfde verhaal. Een hoop troep, niets weg. Joustra windt zich op over de jeugd van tegenwoordig. Duidelijk de schuldige groep. Drugs.

‘Seks, drugs and rock & roll. Het is wat.’

Het schoot hem zomaar te binnen. Joustra kijkt hem wantrouwend aan.

‘Ach, je bent zelf ook nog niet helemaal droog achter de oren.’

Wat de man precies met de opmerking bedoeld is onduidelijk.

‘Ik was het niet.’

De man kijkt hem verbaasd aan en schudt zijn hoofd.

Hij herhaalt het nog maar eens. De man kijkt zo beschuldigend.

Ergens lucht het op dat hij niet het enige slachtoffer is. Ze hebben het niet specifiek op hem voorzien. Gewoon tuig. Heeft Joustra toch nog gelijk. Dit keer hun flat, straks is de volgende straat aan de beurt. Joustra is zonder nog iets te zeggen verder gelopen. Dirk doet alsof hij de man niet ziet. Er is vorig jaar iets tussen hen voorgevallen. Het fijne weet hij er niet van en wil hij ook niet weten.

Als hij na een wandeling terugkeert is Dirk weg. De garagedeur zit dicht. Een muntje glinstert in het zonlicht. Is het zijn tic om alles op te rapen dat hij bukt? Vijftig Lek. *Republika e Shqiperise*. Bijzonder. Hij zoekt het op met zijn mobiel. Albanië. Een Albanese munt op een oprit in Assen. Wat vreemd. Wat zou het ding waard zijn? Even googelen. Veertig cent. Geen groot bedrag. Ook niet iets om zomaar weg te gooien. Hij stopt de munt in zijn broekzak. Misschien gaat hij ooit nog eens op vakantie naar Albanië. Dan kan hij een ijsje kopen. Hij glimlacht. Het zal er voorlopig niet van komen.

Waarschijnlijk helemaal nooit.

‘Heb jij een binnenpretje?’

Hij schrikt en kijkt op.

‘Hallo Thea. Goedemorgen. Ik vond net een munt en dacht een goede dag te hebben. Het valt tegen. Het is Albanees geld en net genoeg voor een waterijsje.’

Thea's ogen kijken hem ineens niet meer aan. Met een plotselinge draai loopt ze zonder iets te zeggen bij hem weg, de twee boodschappentassen krampachtig meezeulend.

Schrok ze nou van wat hij zei? Ze zal nog kwaad op hem zijn. Hij zal te onvriendelijk doen. Al zou hij niet weten wat hij heeft misdaan. Sinds Poekie dood is, kan hij geen goed meer bij haar doen. Laat hij zich niet voor de gek houden, daarvoor lagen ze elkaar ook al niet. Hij haalt zijn schouders op. Dan maar niet. Hij gaat zich niet druk maken.

Inbreker

Voor de zestiende keer gooit hij zich op de andere kant. Hij kan niet slapen. Dat gebeurt een paar keer in de maand. Soms is hij niet moe genoeg en maalt hij over van alles en nog wat. Dan is hij na de eerste slaap klaarwakker en vraagt hij zich ineens af wat hij met zijn leven gaat doen.

Deze nacht is het weer eens zover. Met wijdopen ogen staart hij omhoog. Over precies een half jaar is hij jarig. Weer een jaar erbij. Zo langzamerhand een leeftijd voor huisje-boompje-beestje. Behalve een spaarpotje en een baan heeft hij niets. Geen vriendin, geen huis waar hij over tien jaar nog wil wonen en geen huisdier. Dit is niet waar hij wil zijn. Hij mag wel opschieten. Nu is hij nog aantrekkelijk. Tenminste volgens Ada van de afdeling steunkous. Zo noemt Albert de afdeling. Hoe het in het echt heet, is hij door Alberts benaming kwijt geraakt. Alleen wil hij niet met Ada. Als er niemand anders in beeld komt, zul je wel moeten, zegt het duiveltje in zijn achterhoofd. Zulke gedachten teisteren hem altijd in het midden van de nacht. En zet ze maar eens stop. Dat lukt meestal pas na uren.

Hij is klaarwakker. Waarom nou? Hij draait zich een keer of wat om en besluit naar de wc te gaan. Tien voor twee. Wat een tijd! Als hij in het halletje loopt, is het net of er iemand voor de deur langsloopt. Het voordeurglas is van het ondoorzichtige soort. Erachter beweegt iets. Een schaduw veegt door het gangetje. Op zijn tenen loopt hij naar voren. Voorzichtig trekt hij de grendel naar achter. Een moment houdt hij de adem in. Dan zwaait hij de deur verder open en loert hij het gangpad af. De galerij is verlaten. Niemand. Hij loopt over de galerij naar het trapgat. Het voelt of er beneden iemand naar hem kijkt. Spoken! Hij kijkt teveel detectives. Of toch? Hij huivert. Is het van de kou of iets anders? Alleen gekleed in een pyjamajasje de trap afrennen, doet hij liever niet.

Sowieso is middenin de nacht achter inbrekers aanrennen niet zijn favoriete bezigheid. Als hij zich omdraait, valt zijn voordeur met een luide klap dicht. Hij zegt binnensmonds een heel lelijk woord. Wat nu? De betonnen vloer is niet fijn. Hij trekt beurtelings een voet op. Koud. Hij staat dansend voor zijn gesloten deur. Met een diepe zucht belt hij aan bij zijn nieuwe buurvrouw. Er brandt licht. Een schemerlampje of zo. Ze moet nog wakker zijn. Dat is toch een schaduw achter de deur? Dit is idioot. Ze staat minder dan een meter bij hem vandaan. Er zit alleen een deur tussen. Waarom doet ze niet open? Hij klopt op het raam.

‘Hallo. Dit is Rob Welling. Je buurman.’

Het blijft stil terwijl zijn voeten ijsklompen worden. Een betonnen galerij is geen aangename plek op blote voeten.

Dit is toch te gek. Loopt ze nou weg? De schaduw is verdwenen. Hij belt nog maar eens. Extra lang dit keer. Nog niets.

Potverpotdepotver.

Net als zijn vinger opnieuw de bel zoekt, gaat het licht aan. Ze heeft de hele tijd in de gang gestaan! Een gezicht nadert het glas.

‘Wie is daar?’

Het klinkt voorzichtig. Argwanend. Hij slikt zijn boosheid in.

‘Rob, je buurman. Ik heb mezelf buitengesloten.’

Even denkt hij dat ze niet open gaat doen. Dan klinkt het geschuif van grendels. Het duurt lang voordat de deur op een kiertje opengaat.

‘Ik meende iets te horen. Ik ging kijken en toen viel de deur achter me dicht.’

‘Iets te horen?’

‘Ja, in het trapportaal. Joustra had het laatst over jeugdige criminelen.’

‘Heb je je niet vergist?’

De deur blijft op een smalle kier.

‘Geen idee. Er was een schaduw. Ik meende iets te horen, maar ik had geen zin om beneden te gaan kijken.’